

Naturens Magi

SOM I SAGORNA FAST PÅ RIKTIGT

~ Susanna Klingborn ~

NATURENS MAGI

Lassbo Förlag
www.lassboforlag.se

ISBN 978-91-985981-3-1

© Susanna Klingborn 2020
www.klingbornart.com

Materialet i denna bok är skyddat enligt upphovsrättslagen.

Omslag: Susanna Klingborn
Illustrationer: Susanna Klingborn
Formgivning: Gabriella Brantdahl

Tryck: Jelgavas Tipografija, 2020
www.jt.lv

Naturens Magi

SOM I SAGORNA FAST PÅ RIKTIGT

Susanna Klingborn

ÄLSKADE VÄSEN

Stort tack till alla naturväsen
som jag mött under min resa,
för ert outtömliga tålamod och
innerliga uppmuntran.

Den här boken är tillägnad er och
alla andra vackra väsen på vår planet.

Innehåll

Inledning	9	Gruff, vår buttre	
Det största mötet	11	trädgårdstomte	64
Vätten Nisse – mitt första		Att möta rädslan	67
möte med ett naturväsen	17	Vackra Leijah,	
Första, andra och		Nisses dotter	71
tredje mötet	20	Queen of woods	74
Namngivning		Litet åkerväsen	80
26 december	30	Helande träd	81
Spanarens gåva	33	Alvdrottningen Isolde	83
Första mötet med		Gårdstomten Knut och ett	
en trädande	36	vidunderligt ljusväsen	87
Energiutbytet med		Lurige John, små älvväsen	
herr jätte	39	och en trädande	90
Gåva från Belajh	43	Violinisten under	
Rundvandring i		Triumfbågen i Paris	93
trädgården	47	Trädandarnas	
Trollflickan Lisa	49	glädjefyllda dans	95
Tallens inre ande och		Första mötet med	
Rosenskönas råd	52	en kentaur	97
Den lilla trollfamiljen och		De älskande trollen	100
mötet i jättarnas sal	55	Samtal med herr trädande ...	104
Palle, vår rare hustomte	59	John ber om hjälp, småtroll	
En renande energivirvel	61	och den vackraste gåvan	107
		Kentauren Aaron	114
		Spireah	116
		Spireah och herr trädande ...	119

Trädanden med skatten och önskan via skogsrådet.....	121	Aaron med den gröna smaragden.....	165
Aaron, Belajh och Nuets väsen.....	126	Småtrollen, alvkvinnan och en helande cirkel samt bekräftelsen	169
Sommarens magiska upplevelser	129	Trollkungen.....	174
Trädanden Paulie, Knut och Spireah.....	139	Gudinnornas träd.....	177
Sword of Gold.....	142	Min inre resa.....	180
Hjortfolket	146	Helande meditation	189
Ett helande	150	Hjärtliga tips på böcker och länkar	198
Isolde och devorna.....	153	Källor	200
Glastonbury 26 juni.....	155		
Fika i gräset med vättarna	158		
Vattennymfen Freya.....	161		

ÄLSKADE KRISTIAN

Du är mitt ankare som höll vår gemensamma båt stadig,
även om det blåste upp till en sjudundrande storm.

Nu när stormen har bedarrat ser jag på vårt liv
med stor tillförsikt.

Ett liv som vi fått möjligheten att upptäcka i glädje
tillsammans med våra älskade stjärnor.

Jag älskar dig.

Inledning

Det var aldrig min intention att möta naturväsen. Helt plötsligt visade de sig bara. Dessa vackra, helt magiska väsen. Som en blixst från klar himmel landade en enormt kraftfull och intensiv känsla i mitt hjärta om att jag skulle skriva och illustrera en bok om dem.

Varför förstod jag egentligen inte just då.

Det spelade heller ingen roll, jag var helt uppslukad av mina nya upplevelser och magiska möten med dem. Och samma år som de valde att ge sig tillkänna, var också det år då jag efter sex år av utmattning plötsligt fått bukt på de inflammationer som härjat i min hjärna. Inflammationer som gjort mig oförmögen att fungera i vardagen. Det var till och med så illa att jag funderade på att avsluta mitt eget liv då jag inte fann någon mening med att leva längre. Naturväsendenas blotta närvaro hjälpte mig fantastiskt mycket då jag trots den stora förbättringen mådde dåligt av och till.

Det kändes som om jag fått en ny chans i livet.

Efterhand förstod jag mer och mer, hur oerhört viktigt det var för dem att uppmärksamma oss människor på att de faktiskt existerar. Mitt mål med boken blev genast mycket tydligare.

Jag önskar av hela mitt hjärta att fler människor ska inse att det inte är endast vi som befinner oss på denna planet. Att vi hjälps åt att bevara vår gemensamma natur är livsviktigt för naturväsendena,

även om de flesta inte ser eller märker av dem så tydligt. Men trots det finns de runt oss och ger oss fantastiskt mycket kravlös kärlek och hjälp.

Så nu du vackraste stjärna, bjuder jag in dig till min sanning och en resa av magiskt upptäckande. Känn in vad som vibrerar i samklang med dig. Vi bär alla på våra egna sanningar och det är precis som det ska vara.

Från en själ till en annan

SUSANNA

Våga lyssna till ditt hjärtas sång,
så öppnar sig livet för dig på en gång.

Det största mötet

Det var först när jag fått distans till alla mina upplevelser som jag på djupet kunde förstå vad som egentligen hade skett.

bland känns livet en aning motigt och kanske till och med tungt. Det är som om det inte flyter på, utan stannar upp och bråkar med oss. Eller är det kanske vi som bråkar med livet? Vardagen känns påfrestande och samvaron med dem man älskar knakar lite här och där. Så var det denna blåsiga höstdag i oktober. Jag och min make hade en lättare fnurra på tråden och missförstånden avlöste varandra. Det slutade med att jag besviken och arg smällde igen ytterdörren och med raska steg gick ut i naturen för att bara få vara. Jag märkte knappt hur vinden piskade mig i ansiktet då och då utan fortsatte med bestämda steg mot skogens trygghet. Väl inne på den bekanta skogsstigen halkade jag till på de genomblöta löven som låg där i drivor. Irriterat frustade jag till, men saktade trots allt ner min hetsiga framfart. Naturen hade en förunderlig förmåga att få mitt inre att sansa sig. Träden som stod lätt vajandes i vinden omslöt mjukt den lilla stig jag tog mig fram på. Stegen styrdes mot alvernas näste och den höga tall som står där i närheten. Efter att jag vikt av från stigen och snabbt tagit mig uppför slänten och in mellan träden kom jag upp till den lilla skogsgläntan längre in. Mitt sinne blockerade alla inre bilder, det enda som cirkulerade inom mig var att jag ville bort, bort från allt! Väl framme lutade jag mig

tungt mot tallens fuktiga bark och bara stod där, rätt upp och ner. Tankarna susade runt i huvudet på mig och tårarna rann längs kinderna. Till slut stod jag där och grät högt. Jag orkar inte! Jag orkar inte alla mina känslor! Varför lever jag ens!? Vad är det för nytta med mig? Här springer jag runt i skogen och pratar med naturväsen! Jag kände mig oerhört ensam. Som om inte en endaste själ förstod sig på mig. Ingen som fanns vid min sida och uppmuntrade mig eller kunde bekräfta det jag upplevde. Ingen.

Något påkallade min uppmärksamhet och jag vaknade upp från mina tankar. Framför mig på den våta bädden av färgglada höstlöv tog sig en snigel sakta fram. Åh, tänkte jag, lite lättare till sinnes, det är säkert ett budskap som vill förmedlas. I en av Solögas vackra böcker som väglett mig kan man läsa om snigelns budskap:

SNIGEL

Ta det lugnt och allt ordnar sig. Min gåva till dig är att känna förtrostan inför livet.

Vad skönt det kändes att möta en helt bekymmersfri snigel. Problem hade den aldrig hört talas om, det var ett mänskligt påfund. Så var som snigeln – du också!

Det är makalöst hur dessa små visdomsord alltid stämmer magiskt bra, jag blir lika förvånad var gång. Strax därefter kom ytterligare budskap från universum i form av två nötskrikor som tog sig fram bara några meter ifrån mig där inne bland stora träd, vackra orangebruna ormbunkar och andra härliga växter.

NÖTSKRIKA

Andra kommer att ta lärdom av hur du gör. Min gåva till dig är att allt går enligt planerna.

Nötskrikan jag träffade var lite grand som ett föredöme för andra. Den tänkte sig för och därefter handlade den. Det fanns en väl genomtänkt plan i allt vad den gjorde.

Att få läsa även detta kändes tröstande, men jag hade trots allt ganska svårt att ta in just de orden till mitt hjärta. Skulle jag kunna bli ett föredöme för andra? Mina tårar hade slutat att rinna och jag kände mig lite lugnare. Det var som om tårarna hade rensat mitt sinne. Jag tittade mig omkring och öppnade långsamt upp mitt inre seende och plötsligt såg jag. De stod samlade runt mig. I stillhet omfamnade de mig med sina vackra energier. Kentauren Aaron och hans rödhåriga flamma stod precis till höger om mig, och framför mig kunde jag se henne. Isolde, alvernas drottning. Så ljus och skimrande. Hennes vänliga ljusblå ögon som såg mjukt in i mina. Flera alver stod bakom henne, de stod alla som i en halvcirkel runt mig. Snett till höger om Isolde satt Skogens konung på sin isbjörn och tittade vördnadsfullt på mig. Längre bort till vänster stod Belajh och hans familj. Jag såg mindre naturväsen runt omkring, alla trädens inre andar och små naturälvor svävade runt oss. Allt skimrade i sin högre energi. Jag tittade på Isolde genom mina tårar, hänförd av det jag nu såg. Hon log mot mig och placerade varsamt en vacker krona på mitt huvud. Jag förstod inte. Varför skulle jag bära en krona? Hur kunde jag vara värd det? Hon sträckte fram sina nätta händer mot

mig, hon ville att jag skulle ta dem i mina. Åh! Så svårt det kändes. Tänk om någon såg mig nu. Stå här och sträcka fram händerna i luften? Men ... jag visste ju, Isolde stod ju precis där, framför mig. Jag sträckte blygt fram mina händer och tittade på henne försiktigt under lugg. Mina händer började genast att pulsera av hennes energi. Hon gav av sig själv, till mig. Energin var mjuk, feminin, kraftfull och så gudomligt magisk att det knappt finns ord att beskriva. Jag grät än mer, tårar som aldrig verkade vilja ta slut. Tillsammans stod vi där, i en tid som kändes evig. Slutligen släppte hon varsamt mina händer och jag tittade på henne av tacksamhet. Till min stora förvåning bugade hon. Och alla andra gjorde detsamma. Jag visste inte vad jag skulle säga, vad jag skulle tänka. De bugade. För mig. Varför? Återigen välldes tårarna upp. Jag förstod inte. För mitt inre såg jag framför mig en stor svart korp som tittade intensivt på mig där han satt i trädet en bit ovanför alla som nu bugade för mig. En kort sekund skiftade han från svart till guld.

KORP

Var i din fulla andliga kraft och gränser upphör att existera. Min gåva till dig är att få framgång.

Korpen hjälper dig att ta bort de gränser du tror existerar och som du anser utgör ett hinder för dig. Den visade mig att när jag var till fullo i min andliga kraft försvann alla gränser. Jag var korpen, trädet, berget, vattnet i floden osv. Känslan av att vara ett med världen och jag var hela världen, var fantastisk! Just denna förmåga att vara ett med allting är korpens styrka. Det innebär att hela världen faktiskt är tillgänglig för

den. Så väljer du att tro på att det finns hinder i din väg då är du helt enkelt inte beredd att lyckas ännu. Vad är du rädd för? Se över dina egna begränsningar – för det är du som med dem skapar de yttre.

Ja, vad var jag rädd för? Var det rädslan att bli hånad? Misstrodd? Utskrattad? Förnekad? Mina vackra magiska vänner reste sig upp, i tystnad, och jag kände vibrationer av vördnad. Jag kunde fortfarande inte riktigt förstå eller ta till mig det som skett. Jag vred huvudet åt vänster då jag såg hur någon kom emot mig. Det var Belajhs dotter, som så klart vuxit mycket sedan sist jag träffade henne. Sist jag såg henne var hon nyfödd och nu såg hon ut som om hon var ungefär 3-4 år. De hade döpt henne till Susannah. Hennes röda lockiga hår fladdrade lätt när hon kom gående mot mig med säkra steg. Jag satte mig ner på huk och tittade in i hennes klara ljusblå ögon. Hon log blygt och placerade sedan försiktigt ytterligare en krona på mitt huvud och jag insåg direkt att det var meningen att jag verkligen skulle förstå. Ett förtydligande. Mitt hjärta kändes fjäderlätt och hela mitt jag vibrerade av tacksamhet. Två dagar senare skickade jag in delar av mitt bokmanus.

Sommarens magiska upplevelser

ivet blev för mycket och flera månader passerade utan besök hos mina vackra vänner, men så småningom lugnade det sig och jag hade möjlighet att finna tid för mig själv igen.

Jag hade tagit mig ut i solen, det var sommar nu, underbart varmt och behagligt. En skogshare hoppade upp precis där jag stod och fick mig att le stort. Efter den korta löprundan vilade jag mig mot det ensliga trädet i Sandbacka. Energierna från trädet gjorde att jag återhämtade mig snabbare och en stund senare började jag ta mig tillbaka hemåt. Efter någon kilometer möttes jag av en isande kyla och stannade förvånad upp. Vem där? Det var ett manligt väsen som satt på ett stort djur. Ett djur som jag inte alls fick grepp om. Horn? Det manliga väsendet stirrade misstänksamt på mig. Djurets nos var så nära mig att jag kunde känna luften från de vibrerande näsborrarna. Jag visade mitt hängsmycke från Spireah och det manliga väsendet ryckte till. Sedan såg jag djuret tydligare. En varulvsliknande best med gula glimmande ögon. Jag kände mig inte rädd där jag stod med benen brett isär och med blicken stadigt in i bestens ögon djupt förankrad i Moder Jord.

”Jag är inte rädd för dig. Och jag vill dig heller inget ont”, förklarade jag bestämt. I samma veva vände han om och drog sig bortåt. Något lättad och en aning nöjd över mig själv pustade jag ut. Strax därpå kände jag Spireahs vackra energi och jag log fnissande för mig

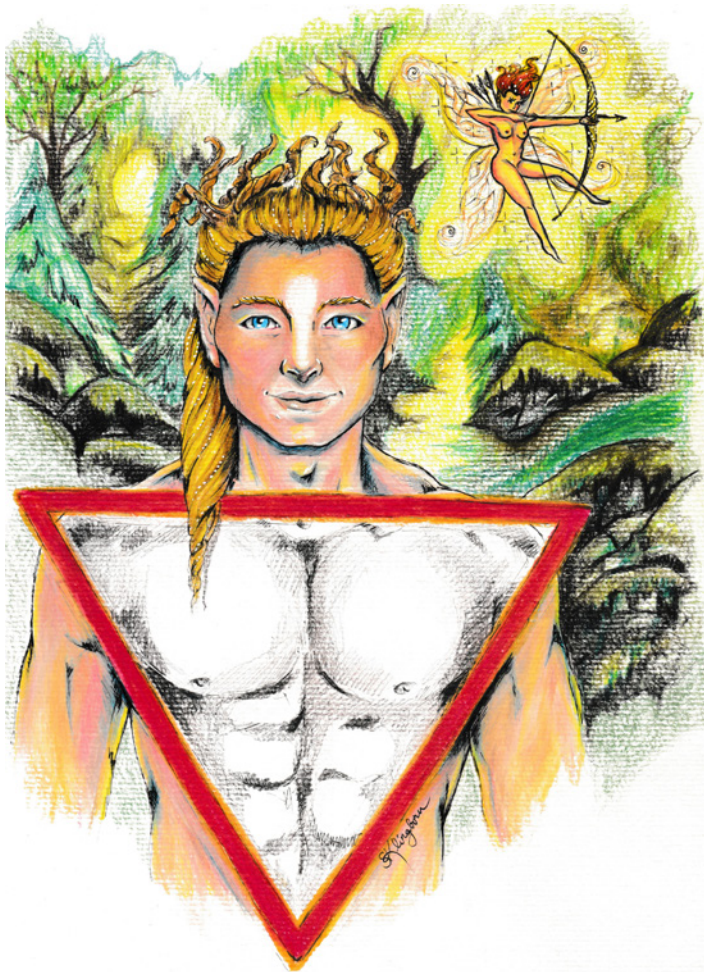
själv. Jaha, det var på grund av henne som väsendet hade gett sig iväg. Hon kom lugnt och stilla, sittandes graciöst på den vita älgen. Småpratade bara lite kort med henne. Jag ville hem. Men innan jag gick visade hon mig en snäcka i sin skira men fasta handflata. En snäcka som gick i cirklar om sig själv. Hon följde dess konturer med sitt finger runt, runt, runt ...

Som en symbol för nytt liv, ny början, växande, fred och harmoni.

En annan dag denna sommar kände jag för att utforska närområdet lite och tog bilen för att se om jag kunde hitta en ny plats att landa vid. Mitt inre ledde mig till en mindre väg som låg lite undagömd vid vägkanten och jag ställde bilen i närheten. Tog med mig min solstol och lite annat smått och gott och lät mig ledas framåt på skogsstigen som nu visade sig.

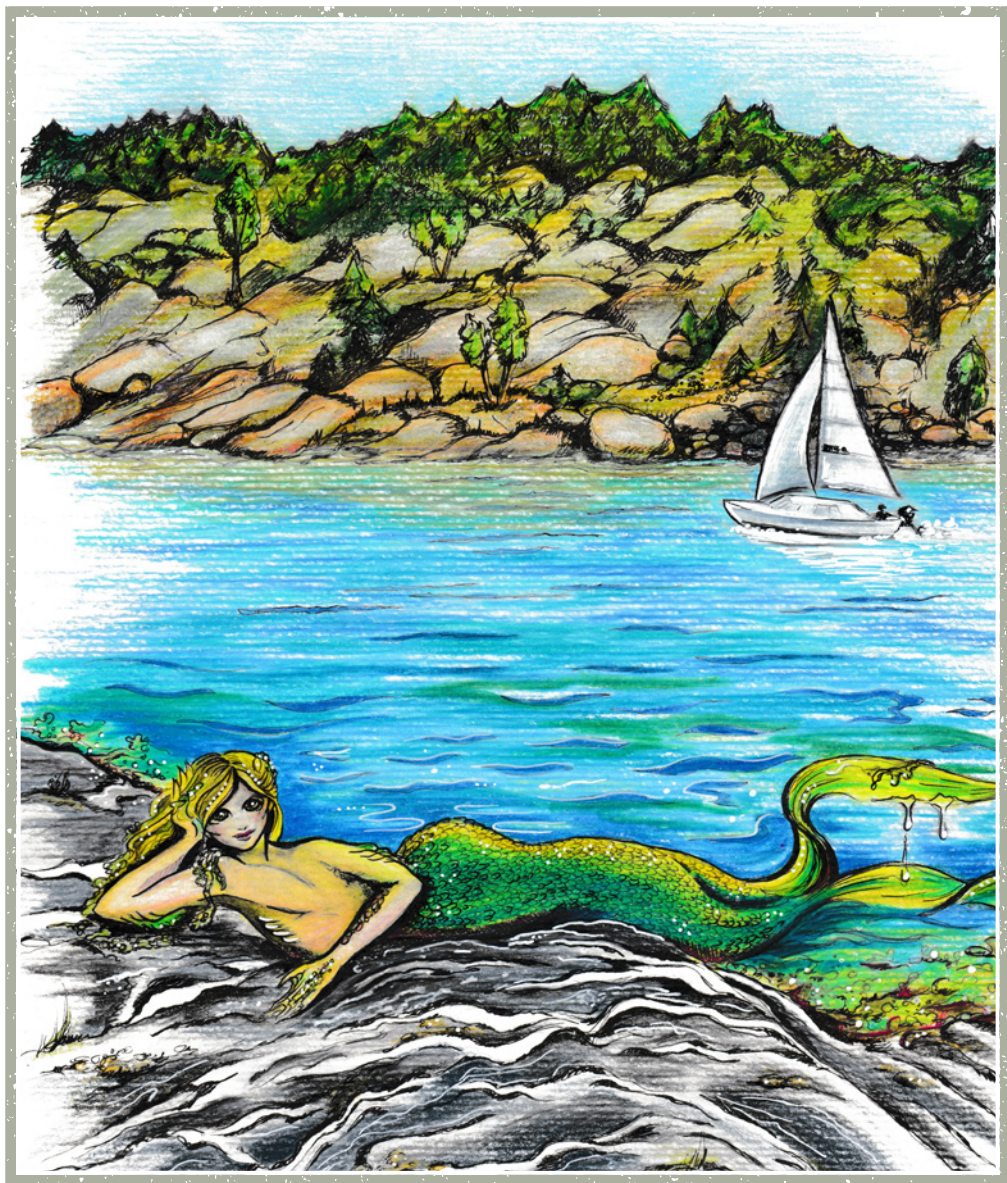
Den spegelblanka sjön som reflekterade solens strålar hade uppenbarat sig för mig efter en stunds promenad på skogsstigen. Det var helt ljuvligt där jag befann mig. Alldeles tyst förutom en och annan fisk som hoppade i vattnet. Jag valde att placera mina saker i närheten av vattnet och satte mig sedan i solstolen. Det svävade mängder av små blå trollsländor runt mig där jag satt och blickade ut över sjön. Bakom mig fanns ett stort skogsparti med höga träd och flera buskar som visade upp alla olika nyanser av grönt. Jag hade direkt lagt märke till de olika naturväsendena i närheten som nyfiket studerade mig. De ville få kontakt, men jag hade bett dem vänta.

LEIJHTRAN OCH DEN LILLA KRIGARÄLVAN

När jag vid ett senare tillfälle valde att förtydliga min skiss såg jag för mitt inre hur en röd triangel skulle avbildas i målningen. Som vanligt ifrågasatte jag inte det hela utan hade tillit till att jag skulle förstå budskapet i sinom tid.

HAVSFRUN PÅ TJÖRN

När jag sedan valde att öppna upp mitt inre seende trädde genast en manlig gestalt fram. Han bar stolt en snirklig krona gjord av trä på sitt huvud. Barbröstad, muskulös och med en enorm karisma. Han var en kentaur. Det långa håret var guldblont och hans ögon sken i glittrande blått. Hästunderkroppen var fläckig, svart-vit och musklerna avtecknade sig under huden. Jag förklarade mitt ärende och såg då hur nyfikna sjöfolk också började närma sig. De lyssnade intresserat.

”Mitt namn är Leijhtran”, klargjorde kentauren stolt.

Under tiden jag tecknade av Leijhtran dök en älva upp bredvid honom. Hon bar en liten båge och pil insåg jag förvånat. Hon hörde mina tankar, så klart.

”Jag är en krigarälva och jag krigar för min rätt att leva”, förklarade hon bestämt.

Denna sommar bjöd på en värme utan dess like och precis som många andra letade jag mig ut till havet för att få svalka. Det blev flera helt magiska dagar vid havet. De uppfriskande vindarna från väst fick mitt inre att sjunga av lycka. Vid ett tillfälle ute vid klipporna på Tjörn fick jag kontakt med en makalöst vacker havsfru. Jag hade satt mig upp för att få svalka av vinden då solens strålar var brännheta. Blickade ut över havet som guppade stilla och andades in den salta doften av hav. Slöt ögonen och hörde det karaktäristiska lätet från en mås i närheten. Då framträdde hon plötsligt för mitt inre. Havsfrun.

Som alltid hade jag med mig teckningsblock och pennor. Hon låg stilla och tittade på mig medan jag satt och tecknade av henne. Ljudet från människorna runt mig, mullrandet från båtarna som åkte förbi, havets kluckande mot klipporna och måsarnas skriande tonades ner och allt blev tyst. Det kändes som om tiden stod stilla.

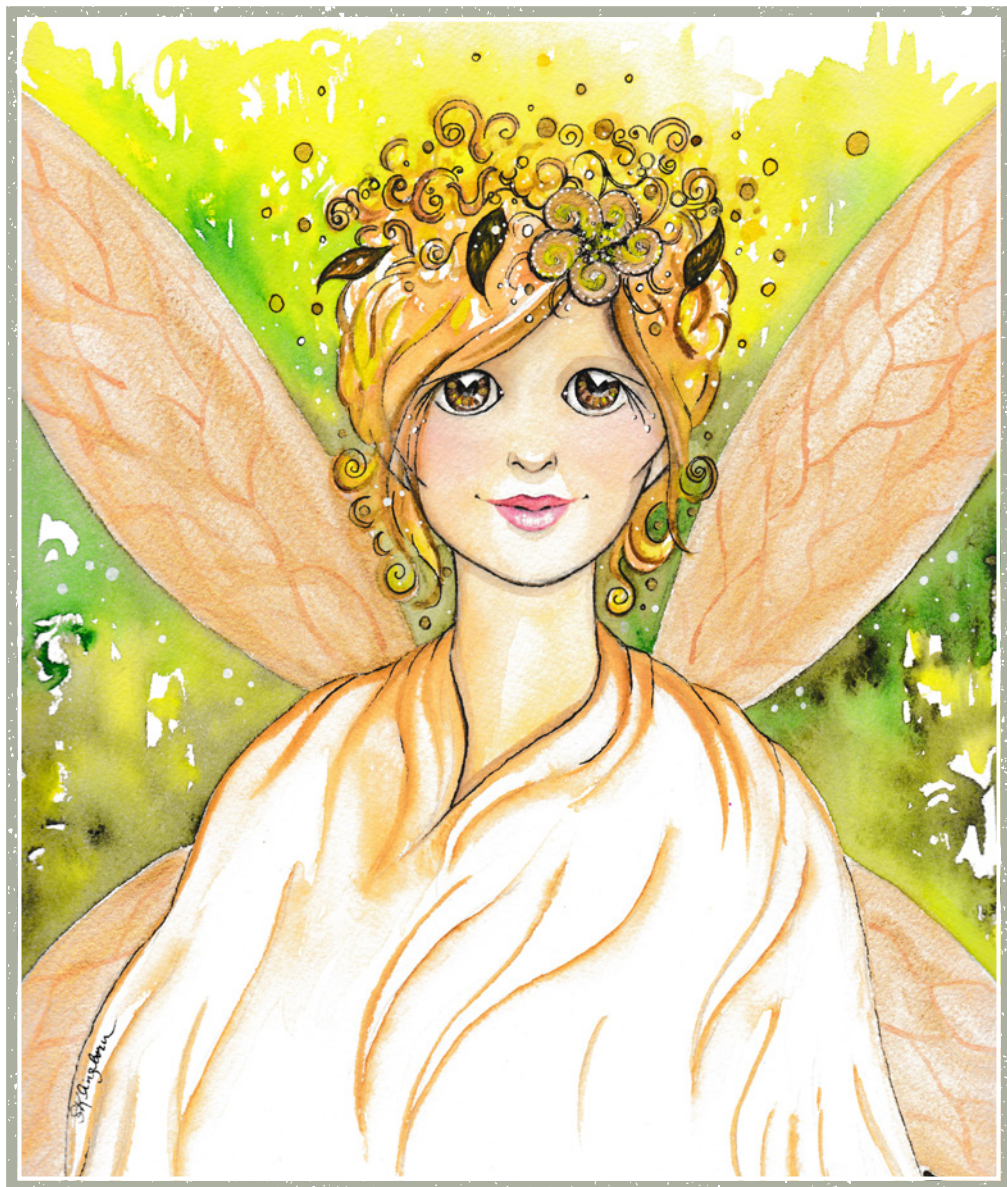

I slutet av sommaren gick jag en kurs där jag fick möjlighet att förstå mig själv på djupet än mer. Vid ett av kurstillfällena tog vi en promenad i skogen som låg i närheten. Det var naturreservatet i Svartedalen som vi befann oss i. En magiskt välbevarad och kärleksfullt strålande skog. Den helande gröna färgen i olika nyanser gjorde njutningen fullkomlig. Vid ett av de stopp vi gjorde längs stigarna skulle vi sprida ut oss och känna in naturen och de som eventuellt befann sig där.

Omgående kände jag en stark energi och gick mot dess håll. En mindre skogsdunge uppenbarade sig och jag satte mig på ett fallet mossbevuxet träd som blivit till en mjuk bänk att vila vid. Förutom fåglarnas ljuva kvittrande låg det en behaglig tystnad i luften. Den energi jag känt av vibrerade ännu starkare och jag såg väsendet när hon kom gående bakom mig. Hon såg ut att vara kanske bara lite kortare än jag och hon bar skira kläder som var transparenta i vitt med vackra gulddetaljer. Hennes vänliga bruna ögon tittade milt in i mina och hon blåste fjärilar mot mig.

”Du kan kalla mig Älvdalens drottning”, sa hon stilla.

ÄLVDALENS DROTNING

FJÄRIL

Dansa, måla, skapa, uttryck dig själv. Min gåva till dig är att kreativt gestalta det du vill att andra skall se.

"Vi fjärilar bär på drömmar, det är vi som förmedlar dem till dig. Vill du leva din dröm här och nu? Gör som vi. Dansa din dröm levande!"
Med andra ord – sluta fundera – gör något kreativt av dina idéer.

Jag minns inte längre vad jag frågade henne, men svaret kom ögonblickligen. Kanske handlade det om hur vi kan skapa lycka? Eller fick jag svaret på hur man finner sitt livs syfte?

"Glädje är en av nycklarna och att vara nyfiken på livet", svarade hon mjukt.

"Livet är en dans", fortsatte hon att berätta. "Det handlar om att upptäcka. Upptäckarlust."

Jag funderade på hennes ord, kanske innebar dansen att livet handlar om att följa flödet? Istället för att streta emot? Mina funderingar landade inom mig under tiden som jag plockade upp mitt teckningsblock.

Jag kavlade upp ärmarna för att underlätta tecknandet. Älvdalens drottning reagerade direkt på mitt egengjorda armband med kristaller som jag bar runt min handled. Hon drog sitt ena finger med vördnad över pärlorna.

"Vilken positiv och vacker energi", sa hon och log mot mig.

Jag kände mig skönt avslappnad i denna magnifika skog. Jag var omsluten av höga, majestätiska träd och magiskt vacker mossa som dämpade alla ljud, och insekternas mjuka surrande fick mitt hjärtas

slag att sakta ned.

När jag satt där och tecknade av henne såg jag att hon ville ge mig en gåva. Det var ett par älvvingar ämnade åt mig. De genomskinliga vingarna skimrade i silver. Vingarna skulle hjälpa mig att flyga i glädje, kärleksglädje, berättade hon för mig.

Det började dyka upp fler älvor under tiden jag satt där och pratade med Älvdalens drottning. Det var små älvbarn.

”Barn bär på den sanna glädjen” förklarade Älvdalens drottning med sin visa stämma. ”Glädjen deras är okonstlad, för barn är i grunden nyfikna, de vill upptäcka.”

Strax därpå kom en nyfiken flicka och satte sig bredvid mig på trädet. Jag förstod att hon ville peta på mig och jag log. Jag studerade henne lite mer ingående och såg in i ett par mycket ljusa blå ögon. Hennes uppsatta hår var rött och skimrade i guld. Små blommor växte i dressen hon bar, en oerhört vacker levande grönska. Jag blev lite förbryllad och frågade henne om detta. Hon höjde ögonbrynen och tog tag i sin dress som påminde om en klänning, och tittade först på den och sedan på mig.

”Ja?” sa hon frågande.

Det var ju inget konstigt alls tyckte hon, helt naturligt att skira blommor växte frodigt i de kläder hon bar. När jag sedan satt och tecknade av även henne hörde jag namnet Leigha vibrera i mitt inre.

ÄLVBARNET LEIGHA

ad är egentligen naturväsen? Är det bara gammalt skrock och folksagor eller finns det faktiskt mer sanning i sagorna om tomtar och troll än vi kunnat ana? Kanske har du till och med själv känt av dem? Susanna Klingborns självbiografiska debutroman *Naturens magi* – som i *sagorna fast på riktigt* tar dig med på en magisk resa där du bjuds in i bland annat alvernans, kentaureernas och trollens riken. I sina möten och de många illustrationerna öppnar Susanna dina ögon för möjligheten att vi människor lever sida vid sida med många olika sorters naturväsen, och att det är möjligt att kommunicera och samverka med dem. Den andliga resan tog sin början när Susanna blev svårt sjuk. Många år av sökande för att bli frisk följde. Ett sökande som ledde till mycket mer än så. När tiden var mogen valde naturväsendena att visa sig och låta henne ta del av deras fantastiska värld.

Susanna Klingborn är företagare, pedagog och spirituell konstnär. Hon har ställt ut sin konst i stora internationella utställningar världen över. Sin mediala förmåga använder hon i sitt mångfacetterade skapande och i sina kurser, för att förmedla helande bilder och budskap till andra människor.

Lassbo Förlag

FÖR BERÄTTELSEN I DIG

9 789198 598131 >